

ТАЛАСЪМИ

Въ една стара, полусру-
тена воденица, край града,
живѣли три таласъма. Еди-
ниятъ билъ високъ, като
дима, що се дига отъ кж-
шитъ въ ясно време. Ко-
гато влизалъ въ воденица-
та, трѣбвало да се сгъва
на четири. Другиятъ билъ
корместъ, кжсъ и дебелъ,
като топка. Главата му би-
ла мъничка, крачката тън-
ки, а търбухътъ — голѣмъ,
та току падалъ по корема

си. Третиятъ ималъ много едра глава съ дълга брада.
Мустацитъ му се вѣвели задъ тила, а косата му падала
задъ гърба на косичници като вжжета. Крачката му били
кжси. Кжси му били и ржцетъ, но билъ страшно силенъ:
съ единъ ударъ можелъ да разбие планина.

Никой не смѣлъ да мине следъ залъзъ-слънце край
запустѣлата воденица. И мало и голѣмо знаело, че тамъ
се навъртатъ таласъми. Па и презъ деня никой се не
спиралъ. И кога минѣли рибари съ мрежи по рѣката, от-
минавали воденицата — да не би да ги слети зло. Де-
немъ таласъмитъ се не виждали. Но нѣкои овчари, като
си пасли стадата по полето задъ срутената воденица,
разказвали отпосле, че нѣщо като синкавъ димъ се из-
вивало надъ овцетъ, изпивало и млѣкото и кръвта имъ
— и животнитъ се тръшкали, сякашъ поразени отъ не-
вѣрна болестъ, и умирали.

Презъ деня тримата таласъми се лутали по пусти
мѣста, гробища, усойни долини и змиарници — да сму-
чатъ татулъ и змийско грозде. Вечеръ се прибирали въ
старата воденица на приказка. Всѣки разказвалъ, де е
билъ, що е сторилъ и видѣлъ, а другитъ дремѣли и слу-
шали. Тѣй имъ било най-сладко — да долавятъ, какъ ро-
моли рѣката, идейки отдалекъ, пълна съ приказки за
много гори и планини, за птици и рогачи, за мечки и
катерици, па да слушатъ и какъ разказва другарьтъ имъ.